

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 22

Dijous, 14 de juny de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 16, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia
(tram. 302-00036/08) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el programa de la participació de Catalunya
en la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 302-00037/08) (p. 9)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de funció pública
(tram. 302-00038/08) (p. 14)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 16.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, i de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

— **Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia** (tram. 302-00036/08)

Ho farem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bon dia, ja que iniciem la sessió d'avui en aquest moment. El motiu de la nostra intervenció de l'altre dia –i així ja els ho vàrem exposar i ara ho reitem– no era cap altre que defensar el model policial català; no era cap altre. Vaig començar d'aquesta manera la intervenció, i ho faig avui també, eh? I de fet, si vostès miren atentament, doncs, la moció que hem presentat, que ara és motiu d'aquesta intervenció, se n'adonaran, no? El model policial català es podria resumir per una mena de trilogia que el fonamenta, que és la confiança, que és l'eficàcia, que és el prestigi, no?, i jo crec que almenys alguns d'aquests aspectes en aquests moments –creiem, eh?– s'han posat clarament en qüestió.

Els fets de la setmana passada són, evidentment, innegables, no els pot negar ningú, i són greus, no?, i són especialment greus –són especialment greus. La Policia de Catalunya ha dit públicament –tots els seus sindicats, sense excepció– que no té confiança en els seus responsables polítics. Això és el que ha dit clarament, d'una manera nítida, la setmana passada al carrer, amb una manifestació i amb uns comunicats fets públics, no? Consideren, ells consideren que s'ha posat en qüestió el seu prestigi, la seva professionalitat, i els en fan responsables a vostès. Ells ho han plantejat d'aquesta manera, no? Nosaltres també, però ells ho han plantejat d'aquesta manera.

I vostès –i això jo crec que és el que deixa més astorat tothom, no?– no han mostrat ni un sol gram d'autocrítica –ni un sol gram d'autocrítica. I creiem que això és especialment greu i fins i tot, m'atreviria a dir, trist.

I avui jo crec que, per la informació que tinc, es produirà un altre fet que és greu, que és esberlar un consens que havia durat durant molt anys en aquesta cambra, almenys amb algunes forces polítiques, no?: amb Iniciativa per Catalunya, amb Esquerra Republicana i amb Convergència i Unió, que són, indubtablement, tres forces polítiques que d'una manera sostinguda han mantingut un consens sobre aquest model policial català durant els anys de democràcia que portem al damunt.

I, escoltin, jo ja sé que..., vaja, que tots en aquesta vida podem tenir més o menys la pell prima, no?, o la pell fina, però que la seva intolerància a la crítica no els faci perdre les coses que hi ha de vista, no? Fixin-s'hi bé: Convergència i Unió no s'ha mogut per res en tot això, d'on hem estat sempre, no? Nosaltres no som els responsables de la sensació de desprestigi que tenen els mossos d'esquadra; no s'equivoquessin, no? Nosaltres no som els responsables ni els convocants de la manifestació de l'altre dia, no? Nosaltres no som els responsables, per descomptat, dels fets de les Corts, i encara menys de les filtracions de les imatges que ho reproduïen, no? Nosaltres no som els responsables de la mala gestió que en aquests moments s'està duent a terme, d'aquests últims temps, dels recursos de què disposa la conselleria quant a la qüestió de la seguretat, no? Nosaltres no som els responsables de la falta de coordinació que hi ha hagut en aquests últims temps amb l'Estat. I sobretot, sobretot –que jo crec que és de les coses més greus, ja ho vàrem denunciar l'altre dia, no?–, nosaltres no som els responsables d'haver vulnerat un principi que és elemental en un sistema democràtic i en un estat de dret, no?, que és el dret a la presumpció d'innocència, que l'ha de tenir tothom i que l'ha de respectar tothom, però especialment l'ha de respectar aquell qui té responsabilitats públiques, no?, perquè l'ha de fer possible. No només l'ha de respectar, sinó que l'ha de fer possible, i això no ha estat d'aquesta manera.

Vostès avui trencaran el consens –aquest consens que els deia, que era un consens històric fins ara– clarament per dos motius, no? El primer, perquè jo crec que, aquests dies almenys, els ha traït, especialment a alguns, un concepte de policia que seria més propi de l'època de Franco, eh?, que és el d'entendre la policia com una eina simplement repressora, no?, com una arma simplement repressora, i no com una eina al servei de la seguretat i de fer complir la llei. Jo crec que això els ha traït i s'ha vist i s'ha entrevist en algunes declaracions que vostès mateixos han fet, no? I també jo crec que es trencarà aquests consens –de fet..., i ho veurem ara en les seves intervencions, no?– perquè vostès votaran finalment en contra d'aspectes que són de país, que són els que consten i ho deuen haver pogut llegir vostès mateixos a la moció, hi votaran en contra simplement per pur partidisme. Aquesta història, en aquesta legislatura, va començar per partidisme, es va fer fora la consellera Tura simplement per qüestions de partit –legítimes, si vostès volen, però finalment simplement per qüestions de partit, no d'interès general, no?–, i avui vostès votaran en contra d'aspectes de país simplement també per qüestions de partit, d'equilibri de partit, de mantenir-se en el Govern al preu que sigui i com sigui.

Vostès són, finalment, responsables de recompondre la confiança que s'ha esberlat, perquè l'han esberlada vostès, només vostès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...i, per tant, els demano que actuïn amb sentit de país. Nosaltres ho farem, ho hem fet sempre, no ens hem mogut d'on hem estat sempre, i els demano que vostès tornin a aquest consens que fins ara havia presidit la qüestió de la seguretat.

Gràcies, senyor president.

El president

Podem fixar posició els grups. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Efectivament –ho deia el diputat–, jo crec que la responsabilitat de tots nosaltres com a dirigents polítics és mirar de recuperar la confiança de totes les institucions, i també de la institució policial, i mirar de no treure cap partit polític d'aquesta tasca que hem portat tots durant molt de temps en la construcció de la Policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra.

Miri, quant al model policial a Catalunya, vostè comenta en la seva moció que l'essència del model policial català és que està basat en la substitució d'un cos per un altre cos –punt número 1 de la seva moció. Penso que l'essència del model policial a Catalunya no és aquesta; com a mínim, no solament és aquesta. L'essència del model policial a Catalunya és un sistema integral de seguretat basat en autoritats i en competències. I en això estem tothom absolutament d'acord –tothom absolutament d'acord. Perquè quan parlem de seguretat no estem parlant de cossos policials, la competència de la seguretat no la tenen els cossos policials; la competència en matèria de seguretat la tenen determinades administracions i, per tant, també determinats polítics.

Per tant, amb aquest sistema, amb aquest model policial català, no hi ha competència entre un cos policial i un altre cos policial. No, no pot haver-hi competència; el que hi ha d'haver és coordinació i cooperació entre els diferents cossos policials. I, com no hi ha competència entre un cos policial i un altre cos policial, no hi han cossos que ho fan millor i cossos que ho fan pitjor, com diu vostè al segon punt de la moció, o com diu el segon punt de la moció, que constata que tenim un sistema millor que el que oferia una altra administració; que el que oferia una altra administració, reconeixent la professionalitat dels agents. Per tant, el sistema a Catalunya també és un sistema en el qual intervé la Guàrdia Civil i el Cos Nacional de Policia per a determinades competències, i també hi intervenen, per descomptat, les policies locals.

Jo crec que aquest és el camí, senyor Homs. I, en qualsevol cas, m'agrada el to de la seva intervenció, un to de mirar de reconstituir aquest, diguem-ne, consens entre les diverses forces polítiques, que jo penso que és possible recuperar aquest consens de les forces polítiques a l'hora de parlar de temes de seguretat.

Coincidirà amb mi que això no solament depèn de nosaltres, o no solament depèn del conseller d'Interior; que també vostès poden ajudar a recompondre aquest consens. L'oposició..., i cregui'm si li ho diem, des de l'oposició es poden fer moltes coses per fer consens també en matèria de seguretat, en matèria d'interior. Cregui'm, eh?, l'oposició al Parlament de Catalunya que han fet Esquerra Republicana, Partit Socialista i Iniciativa durant molts anys en aquesta matèria de seguretat ha estat precisament en aquesta direcció: mirar de retrobar consensos també en matèria de seguretat.

Òbviament, no podem, senyor Homs, votar a favor de la seva moció, per aquestes discrepàncies quant al model policial, i sobretot tampoc podem votar a favor d'una moció que planteja el nomenament dels consellers en funció d'interessos de partit i no en funció de temes d'interès general. Mirin, vostès també feien canvis en les conselleries. Per què els feien? –per què els feien? Per interessos de partit o per interès general del país? Doncs, miri, nosaltres també –nosaltres també.

I, lògicament, vostè comprendrà que tampoc podem votar a favor d'una moció que culmina en la necessitat de reprovar el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura, perquè, com vam dir ahir a la moció que presentava el Partit Popular, pensem i estem convençuts que la tasca que està fent en aquest moment el conseller d'Interior és, en els temes de seguretat, simplement la que s'ha de fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, mirin, jo també els dic el mateix que li vam dir ahir al Partit Popular en la seva moció, i és que votarem en contra de la moció, doncs, perquè aquesta creiem que s'interposa amb l'única finalitat de reprovar el conseller Saura.

Està clar que en molts punts de la moció hi estem d'acord, hi estem absolutament d'acord: aquells que vostès utilitzen com a introducció. I no tan sols és que hi estiguem d'acord; és que els hem votat en reiterades ocasions ja, en moltes mocions els hem votat favorablement. Està clar que estem d'acord amb el model policial català, basat en el desplegament territorial dels mossos; està clar que és un sistema de seguretat pública millor que el que oferia l'Administració de l'Estat, i està clar que tenim plena confiança en la nostra policia. Però, els ho repetixo, ja ho hem votat en reiterades ocasions, i m'estalvio la referència de totes les mocions aprovades en aquest

sentit, ja a la passada legislatura, i en aquesta legislatura, doncs, el desembre, el gener, el març, l'abril, tenim mocions en aquest sentit.

Creiem que la seva moció no ens aporta res de nou, sols els interessa la reprovació del conseller, i aquesta és l'única finalitat que mou la moció. Que, d'altra banda, tampoc és cap novetat que vostès demanin reprovaracions i dimissions, perquè en la seva línia de «política constructiva» ens tenen acostumats a això. I és per aquest motiu, doncs, el sentit negatiu del nostre vot.

El conseller d'Interior ha reiterat en totes les seves intervencions que el Cos de Mossos d'Esquadra és un cos de seguretat nacional que no s'ha de desprestigiar, per la gran responsabilitat que té a les seves mans: la seguretat de tots els catalans. I això necessita un ampli suport polític perquè la seva imatge no es vegi afectada, perquè si no, doncs, costa molt de tornar-la a construir. Només sembla que ens recordem dels errors i no recordem, per exemple, la detenció d'un camioner alemany per part dels Mossos d'Esquadra, en coordinació amb la policia alemanya, al qual se li imputaven o se li imputen diversos assassinats de prostitutes; també la detenció d'una vintena de persones que, sembla, formaven part de bandes internacionals que treballaven conjuntament en el tràfic d'estupefaents i en els robatoris amb violència a domicilis, etcètera.

També estem d'acord que s'ha d'actuar amb fermesa contra o enfront de les irregularitats que es puguin produir, seguint els procediments legalment establerts. I no és que tan sols hi estiguem d'acord, sinó que és que així s'ha fet. El Govern de la Generalitat, la conselleria d'Interior, ha detectat unes irregularitats, i el que ha fet és posar-les en coneixement de la fiscalia; tan simple com això. Aquest és el procediment que s'ha de seguir; per tant, s'ha actuat correctament. I ara, doncs, els fets estan *sub iudice* i ens hem d'esperar fins que hi hagi una sentència judicial. No podem fer un judici paral·lel ni en aquesta cambra ni fora d'aquesta, als mitjans de comunicació.

Per aquest motiu, ahir ja els apellava al seny, al sentit comú i a la responsabilitat de totes les forces polítiques d'aquesta cambra, per no convertir l'excepcionalitat en la notícia, perquè la notícia és la professionalitat i la dedicació del Cos de Mossos d'Esquadra, la bona feina que fan. I la percepció que té la ciutadania d'aquesta bona feina és així, és una percepció molt positiva, i hem d'intentar, doncs, que la gent no perdi la confiança en les forces de seguretat, i al meu entendre això es propicia si centrem els debats de seguretat sobre aquests temes que són purament accidentals, tant, doncs, aquí a la cambra com a fora.

Crec que hem de fer un esforç per deixar al marge del debat polític la feina, la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, i no convertir-ho en una arma de desgast polític del Govern, perquè això repercutirà negativament en tots i en totes. I, amb independència de l'adscripció política, hem de defensar la nostra policia, perquè és la policia de tots, perquè és la policia nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Gomà, la notícia és simplement que el Departament d'Interior fa una roda de premsa, els màxims responsables polítics del Departament d'Interior fan una roda de premsa, per explicar que han agafat uns mossos maltractant unes persones. No he vist cap altra roda de premsa de cap dirigent del departament per la detenció del camioner... Escolti, són vostès els que donen importància a unes notícies i a unes altres no. No en culpin ni l'oposició ni els mitjans de comunicació.

I, senyor Pérez, el consens és possible. I nosaltres li oferim consens. Vostè ho sap. *(Pausa.)* Sí, sí, poden riure, no? Però nosaltres volem oferir consens i volem donar suport a un conseller que de debò li preocupin els temes de seguretat, i no el que tenim. On està? Està amagat? Ahir estava amagat mentre es discutia la moció; va venir després a votar. Aquest és l'interès que té el conseller d'Interior pels temes d'Interior que es parlen en aquest Parlament? Aquest és el respecte que té pel Parlament de Catalunya? Jo crec sincerament que no, no?

Perquè, mirin, això seu és certament notable. Vostès, senyors del tripartit, no respecten les regles de joc, no respecten els Mossos d'Esquadra i no respecten aquest Parlament.

Miri, no respecten les regles del joc, perquè el conseller, quan li fan interpellacions, es dedica a interpellar, ell, l'oposició, a preguntar a l'oposició en lloc de respondre les preguntes que li fem des de l'oposició.

I després una altra cosa que certament també és notable; ahir s'hi va referir la portaveu de Convergència i Unió. Escolti, des de quan els grups que donen suport al Govern van demanant la dimissió dels diputats que estem a l'oposició, que és el que va fer vostè? Des de quan? En quin règim democràtic normal el Govern li demana a l'oposició que dimiteixi, que es rendeixi?

Escolti, miri, nosaltres fem la nostra tasca, nosaltres fem la tasca d'oposició, que és el que els ciutadans ens han demanat, i a vostès els ciutadans els han demanat que governin. Ja sé que no en saben –ja sé que no en saben–, ja sé que al senyor Saura no li interessa la seguretat i que no volia ser conseller d'Interior.

I deixi'm que li digui una cosa. És cert que nosaltres des del primer moment li vam demanar la dimissió, però no perquè volguéssim. No li hem demanat la dimissió del senyor Baltasar, que també és d'Iniciativa. Li demanem la dimissió del senyor Saura perquè no està capacitat per ser conseller d'Interior.

I no ho diem només nosaltres; la consellera de Justícia també va iniciar la legislatura dient que el senyor Saura no podia ser conseller d'Interior, que era massa seriosa la conselleria perquè estigués en mans del senyor Saura. Escolti'm, siguem seriosos i posem cada cosa al seu lloc.

Vostès tampoc respecten els mossos d'esquadra. Es manifesten tots els mossos d'esquadra, tots els sindicats de mossos es manifesten, i vostès miren cap un altre costat, els persegueixen, els expedienten, fan rodes de premsa posant-los a la picota i els deixen sense ocupació i sense cobrar.

A més a més, senyors del tripartit, vostès no els deixen fer la seva feina. Els mossos d'esquadra es queixen que quan hi ha una manifestació més o menys violenta vostès els obliguen a treure's el casc, garantint-se... o, d'alguna manera, podent-se provocar el que es va provocar amb el trencament del nas. I els diuen simplement que no actuïn. Llavors, per què volem la policia? –per què volem la policia? Per què acompanyi es manifestants? Per què els facin copets a l'esquena?

I vostès, senyores i senyors diputats del tripartit, tampoc respecten –tampoc respecten– el Parlament. La votació d'ahir va ser notable. Miri, jo sé que quan s'està al Govern es poden tenir, es poden arribar a tenir tics autoritaris, no? I vostès en tenen –i vostès en tenen–, i em sap greu.

Perquè, escolti'm, vostès ahir van votar en contra d'una moció –hi havia la reprovació, jo ho entenc–, però van votar en contra d'una cosa que deia: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu ple suport a la tasca que desenvolupa el Cos dels Mossos d'Esquadra.»

I també van votar en contra d'una resolució, d'un punt de la moció que deia: «El Parlament de Catalunya condemna l'agressió que va patir un agent i que li va suposar el trencament del nas.»

Escolti, tanta prepotència tenen per no ser capaços de saber que en aquest Parlament es proposen coses i que, encara que les proposi l'oposició, si és una cosa raonable com aquestes, que crec que ho són..., poder-les votar favorablement? No poden dir: «Escolti, això no ens agrada i ho votem en contra i això ho votem a favor?» És que tan poc s'ho creuen, això de la democràcia?

Jo els demano de debò que facin una reflexió, no? És cert que no estan capacitats per liderar amb eficàcia el Departament d'Interior, però com a mínim dissimulin una mica, siguin raonables, creguin en la democràcia, votin el que és raonable, el que no votin-ho en contra; siguin una mica més demòcrates i respectin una mica més el Parlament i el que tots els diputats, també...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...els que estem a l'oposició, representem amb relació a aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Em sap greu, senyor Sirera, que la seva intervenció d'ahir no hagi tingut ressò mediàtic, i ho torni a intentar, però la meva obligació avui és contestar la moció de Convergència i Unió, per dir-los que votarem que no a tota la moció, perquè des de la reprovació no hi ha negociació possible, i penso que són vostès, sincerament, els que barregen coses de partit i coses de país.

Però jo voldria fer, intentar fer dos aclariments. Un, amb relació a una acusació que va fer el senyor Homs, a la seva intervenció en la interpellació, quan va dir: «Senyor Saura, vostè vol fer una policia d'esquerres, i, si no ho diu, ho deixa entreveure.» Jo crec que és important aclarir això, perquè el senyor Homs confon la policia amb les polítiques de seguretat. El senyor Saura ni ha dit, ni ha deixat entreveure, ni vol crear una policia d'esquerres.

Miri, el Collectiu Coronel Escofet el 6 de juny emetia un comunicat on deia: «La policia de Catalunya serà..., si els ciutadans tenen la percepció que abans no era la policia de Convergència, que després no va ser la policia dels socialistes i que ara no són la policia d'Iniciativa, són únicament i exclusivament la policia de Catalunya.» Ho subscrivim de forma íntegra, i fa vergonya haver-ho d'aclarir.

Una cosa és la policia i una altra cosa són les polítiques de seguretat. Cada partit té el seu programa en matèria de seguretat: n'hi ha de dretes, n'hi ha d'esquerres, n'hi ha de nacionals, n'hi ha de centralistes; però el Departament d'Interior aplica les pactades en el Govern d'entesa catalanista i d'esquerres.

Un intent d'aclarir un altre concepte. La presumpció d'innocència no és incompatible amb l'adopció de mesures cautelars; és la doctrina del Tribunal Constitucional: «No pude decirse que constituya una infracción de la presunción de inocencia la adopción de una medida cautelar en un procedimiento sancionador judicial o administrativo aun antes de que se pruebe la culpabilidad del afectado.»

L'adopció de mesures cautelars i la comunicació d'uns fets a la fiscalia és l'actuació correcta, i fer-ho sense intentar amagar-ho i fer-ho sense que fos el departament d'Interior qui passés les imatges als mitjans de comunicació. I vostès ho saben. I actuar així contra dos casos de maltractaments no és minar la imatge dels Mossos és preservar-la i dignificar-la. I diversos juristes de prestigi aquests dies ho han avalat en diversos mitjans de comunicació.

Però jo voldria anar una mica més enllà. Per què d'on ve la moció de Convergència i Unió? Jo voldria resseguir l'evolució de Convergència en temes de seguretat en dos exemples dels darrers mesos. Comitè d'Ètica policial: Parlament, 5 de maig, vot favorable de Convergència i Unió a la moció que dona suport a la creació del Comitè d'Ètica. Senyor Homs, Parlament, 30 de maig, vint-i-cinc dies després; diu el senyor Homs: «És vostè, senyor conseller, qui s'inventa un comitè d'ètica. Per què, senyor conseller, un comitè d'ètica?,

que no hi ha una divisió d'afers interns? Per què fer un comitè d'ètica?»

Què ha passat en vint-i-cinc dies? Càmeres a les comissaries. Mentre governava Convergència i Unió es comença –i van fer molt bé– a dotar de càmeres diverses dependències de les noves comissaries. En conseqüència, és lògic que l'any 2005 Convergència i Unió, també al Congrés dels Diputats, donés suport a la instal·lació de càmeres a les comissaries. I el senyor Guinart, diputat de CiU, deia: «Grabar en vídeo todas las actuaciones policiales tendrá un efecto preventivo y probatorio.»

Què ha passat d'allà a aquí? Perquè a la Comissió de Justícia del 6 de juny Convergència i Unió diu: «Entrar al Cos de Mossos d'Esquadra serà com participar en un *Gran Hermano*, hi haurà càmeres pertot arreu.» Però si les van començar a instal·lar vostès!

Què ha passat? Ha passat una campanya electoral, una campanya en què el senyor Mas comet un error polític gravíssim: volem superar el PP per la dreta en matèria de seguretat. I el 14 de maig diu: «Catalunya és el principal focus d'entrenament del gihadisme i porta d'entrada de l'haixix del sud d'Europa; els índexs de seguretat són cada cop pitjors. Qui vigila tot això?»

Va rebre crítiques molt fortes. Una: «El context electoral» –diu– «no hauria de distreure Mas; hi guanyaria i hi guanyaríem tots amb més alternatives i menys artilleria per afrontar problemes que efectivament són molt greus.» No ho diu cap diputat o diputada d'aquest anomenat «tripartit», ho diu el diari *Avui*. O ho diu el senyor Duran: «Duran retreu a Mas barrejar seguretat i immigració.» I reben vostès crítiques de sectors nacionalistes vinculats a la seguretat que diuen: «Quan el senyor Mas diu: “Qui vigila tot això?”, s'està qüestionant els Mossos.» Per això el president Pujol, amb més sentit institucional, ha de corregir l'error demanant aplaudiments per als Mossos d'Esquadra en el darrer míting de CiU. Però el mal ja estava fet.

Senyores i senyors de Convergència i Unió, els preguem respecte. Demanaríem que deixin de fer la pinça amb el PP i amb sectors mediàtics que volen desprestigiar la nostra policia. Els demanem que recuperin el sentit institucional, el sentit de país.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, a nuestro juicio, la moción empieza mal y termina bien. Empieza muy mal, empieza muy mal porque empieza con un planteamiento equivocadoísimo.

En primer lugar porque tratar de enfrentar modelos policiales y cuerpos de seguridad, que si unos son mejores o peores, sinceramente creemos que es un error de fondo y de calado enorme.

Y después el sentido patriótico que se trata de imbuir y que hemos escuchado en otros grupos para la defensa de los Mossos de Esquadra..., ahí no nos van a encontrar; igual que no nos van a encontrar defendiendo el sentido patriótico de la Guardia Civil o de la Policía Nacional. No se trata de defender por la patria un determinado cuerpo, sino por su eficacia y por lo que hagan y por lo que tengan que hacer.

Ahí discrepamos absolutamente. Y por eso los dos puntos que se plantean, el de la defensa de un modelo policial catalán por sentido de país y contrarrestar o contraponer cuerpos de seguridad, sinceramente, creemos que son una profunda equivocación.

Nosotros no coincidimos con el modelo policial catalán que se implantó en este Parlamento; entre otras cosas no estábamos y no pudimos votarlo, y desde luego, si hubiéramos estado, no lo hubiéramos votado. Porque a nosotros nos parece profundamente equivocado este modelo. En su día tuve ocasión de defender que nuestra apuesta era por la creación de la adscripción de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado al Gobierno autonómico y no por la creación de una policía *ex novo*. Ese era nuestro modelo, porque entendemos que el modelo policial catalán, desde luego, debe ser, formar parte del sistema policial español. Y para eso –para eso– son necesarios dos parámetros: uno, primero, el de la confianza, y otro, el de la lealtad, que es lo que reclamamos en esta cámara para ya lo que hay hoy en día de los distintos cuerpos y fuerzas de seguridad existentes en Cataluña.

Parte la primera parte de la moción de la reafirmación del despliegue. Es conocido, y ayer tuvimos ocasión de manifestarlo, que nosotros no somos partidarios de cumplir ese calendario del despliegue cuando queda acreditado que la precipitación es una de las causas que ha dado lugar a la situación en la que actualmente se encuentra la policía autonómica.

Pero no es empeño de centralistas empedernidos, como podemos ser nosotros, según algunos, no, no; esta razón de ser la están defendiendo los propios sindicatos de la policía autonómica, que están pidiendo a voz en grito que se pare el despliegue –que se pare el despliegue. Escuchen, si no, a los responsables de los sindicatos, que han calificado el despliegue como demasiado apresurado.

Datos. El 35 por ciento de la plantilla de los casi doce mil efectivos ha entrado en los últimos cinco años. Las últimas promociones han superado los mil policías al año, un número que los propios sindicatos dicen que es muy difícil de asimilar. Antes para cada plaza había hasta veinticinco aspirantes; en las últimas oposiciones se está aceptando a gente desestimada en el pasado.

¿De verdad creen que la formación, la constitución de un cuerpo de policía se puede improvisar? La creación de un cuerpo de policía lleva mucho tiempo, y es necesario un despliegue razonable, razonado y efectivo, pero desde luego no acelerado. No se improvisa la policía, se conforma en base –ustedes, que algunos de ustedes son tan amantes de las tradiciones...– precisamente a una tradición asentada en principios de confianza con

la población y, en principio, de conocimiento de la población.

No tengan prisa, no tengan prisa en desterrar a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado y en asumir sus competencias. No primen la implantación territorial y antepongan la preparación y formación de los policías autonómicos. No es cuestión de destinar fuerzas a la protección de la frontera en base a una política de escape, sino precisamente tratar de asentar la seguridad de los ciudadanos, que es lo que ha de primar. Por eso ya anunciamos que no daremos soporte al punto 1 y al punto 2 de la moción.

En cuanto al resto de la moción, que se asienta precisamente en lo que ayer defendíamos, en la necesidad de un concepto de autoridad por parte de los policías, pero una autoridad política –política–, ahí sí que nos encontrarán.

Nos encontrarán también en la reprobación al *conseller*, en la medida en que consideramos que se ha equivocado, y se ha equivocado gravemente. Si no ha filtrado él las imágenes, él tenía que haber identificado a quien las ha filtrado. Y sería conveniente que lo hubiera hecho, precisamente para cuidar la imagen de la policía autonómica.

Por todo ello...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...manifestamos..., pedimos votación separada de los puntos 1 y 2.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí, per una qüestió d'ordre amb relació a la votació de la Moció, senyor president, si m'ho permet... Després d'haver escoltat les intervencions dels diferents portaveus, i d'acord amb l'exposició que nosaltres hem fet avui mateix, li voldria demanar, si fos possible, que es sotmetés a votació només el punt que diu: «El Parlament de Catalunya expressa el suport institucional a la tasca de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i manifesta la plena confiança perquè pugui continuar exercint amb autoritat les funcions que té legalment encomanades.»

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Entenc que vol...

El Sr. Homs i Molist

Sí...

El president

...el punt 3 per separat.

El Sr. Homs i Molist

No, no, que retiro tota la resta.

El president

Tota la Moció, i només queda el punt 3.

El Sr. Homs i Molist

I només posaríem a votació, si ho permet la presidència, el punt tercer, que li acabo de llegir.

El president

Vostè és el propietari de la moció, per tant...

El Sr. Homs i Molist

Doncs, és el que es proposo.

El president

Així es farà.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies.

(*El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

No, simplement per acabar-ho d'aclarir. Entenc, per tant, que retira tots els punts i només manté aquest per a la votació.

El president

Sí, efectivament.

El Sr. Bosch i Mestres

En aquest sentit jo crec que puc anunciar que els grups que donen suport a la majoria hi votaran a favor.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre política en matèria de seguretat ciutadana i policia; queda clar que per part del Grup Parlamentari que l'ha presentat, Convergència i Unió, s'han retirat tots els punts llevat del tercer, que és el que posem a votació.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 125 a favor, unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 302-00037/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció a la interpellació sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Maria del Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, molts de vostès deuen pensar que aquest grup parlamentari no havia tingut en compte el calendari a l'hora de presentar aquesta moció, justament perquè ahir es presentava a la Fira de Frankfurt, a la Buchmesse, el programa i la nòmina d'escriptors que hi participaran. Doncs, mirin, sí; sí que vam ser-ne conscients, d'una, diguem-ne, fel·liç coincidència, perquè, com que a la interpellació que vam fer al Govern durant la darrera sessió plenària no vam tenir la resposta que n'esperàvem, quan vam posar de manifest la contradicció en què entra el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana quan era a l'oposició i ara que torna a participar de Govern, sobre la nòmina d'escriptors que han de participar de la fira, volíem posar en consideració dels grups d'aquesta cambra dos dels tres punts de què constava la moció que va presentar el Grup d'Esquerra al darrer Ple de la legislatura passada –recordin-ho–, quan llavors els consellers d'Esquerra havien estat relegats del Govern.

Reproduint, doncs, la moció que va presentar la il·lustre diputada Maria Mercè Roca –la qual, per cert, volem felicitar, perquè ella sí que sabem que participa de la nòmina d'escriptors convidats–, volem evidenciar també com és de preocupant que un país hagi de debatre què és la seva cultura i quins escriptors pertanyen a la seva literatura.

El primer punt, doncs, d'aquesta moció que presentem, i atenent que es tracta d'una fira sobre indústria editorial, planteja que sigui la literatura catalana l'eix vertebrador del programa que s'hi desenvoluparà, sobretot perquè, quan farem balanç de la participació, hi ha d'haver guanyat el sector editorial. Discrepem –deixin-m'ho dir– del conseller Carod-Rovira, quan ahir en la interpellació sobre exteriors va dir que Frankfurt té poc a veure amb les lletres, perquè té molt a veure amb els números. Home, els números aniran bé si les lletres van bé.

L'altre punt volia garantir, tal com va plantejar el Grup d'Esquerra, que els grups que integren aquesta cambra es posicionin sobre el fet que la literatura pertany, aquí com arreu, a la llengua en què és escrita, i per tant, doncs, que només els escriptors l'obra dels quals és escrita en llengua catalana han de formar part de la delegació oficial. Però ja no caldrà que posem en consideració aquesta realitat, i, per tant, ja els anuncio que aquest segon punt el retirem, no pas perquè la presentació ahir a Frankfurt la faci extemporània, perquè ja ho

sabíem, sinó perquè el Govern ja ha materialitzat el seu posicionament respecte a quins escriptors participaran de la representació oficial catalana.

Aquest Govern, amb Esquerra Republicana assumint la responsabilitat de cultura, ha convidat a participar del projecte Frankfurt no només la literatura catalana, sinó també escriptors catalans d'expressió castellana. El cas és que aquests darrers han declinat acceptar la invitació perquè se'ls feia propostes ambigües, poc concretes, o no volien fer de comparses de l'ambaixada. Per tant, no ens caldrà sotmetre a votació la materialització de la contradicció.

Mentre la diputada Maria Mercè Roca instava el Govern a garantir que els escriptors que formarien part de la delegació fossin els escriptors en llengua catalana, el director de l'Institut Ramon Llull deia ahir –en faig citació literal– que en les últimes setmanes havia entrevistat a molts escriptors catalans d'expressió castellana, als quals havia cursat invitació formal, i els convidava a fer allò en què se sentissin més còmodes; ho repeteixo, els convidava a fer allò en què se sentissin més còmodes. Aquest és el model cultural que defensa Esquerra Republicana des del Govern, el de la submissió a la cultura hegemònica, convidant-la a fer d'ambaixada de la cultura catalana.

Però, mirin, el que ja dèiem a la interpellació del darrer Ple que podia passar ha passat: els escriptors catalans d'expressió castellana han declinat d'acceptar la invitació –acabo, president–, per no prendre el protagonisme a la cultura catalana, i per tant a la literatura que hi és convidada, perquè la literatura castellana ja la va tenir, diuen molts d'ells, l'oportunitat de Frankfurt. Se n'adonen, de com han quedat? Vostès no es pensaven que els escriptors se serveixen del criteri científic per saber a quina literatura pertanyen, la llengua en què és escrita? Aquest és el model de país que defensen des de Cultura? Aquest és el model de país amb què ens projectem quan ens donen l'oportunitat d'oferir els nostres creadors i les nostres indústries?

Avui tothom sap –tots ho hem pogut llegir– l'escepticisme amb què esperava la programació catalana un diari tan seriós com el *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Però més escèptic tenim encara aquest nostre país quan veu que la defensa dels interessos de Catalunya per part d'Esquerra des de l'oposició es converteix en submissió a les voluntats espanyoles quan té l'oportunitat de la responsabilitat de Govern.

Ara sí, acabo. Saben què deia Carles Riba en un poema –ja que de literatura es tracta– que evoca el gènere humà? «A la força més forta que estreny o que inunda, / oposessin la raó que es coneix.» Apliquin-s'ho, per al bé del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyora Carme Vidal, com vostè recordava, les circumstàncies han fet que hàgim de votar aquesta moció l'endemà d'haver-se presentat oficialment el programa de Frankfurt. Això potser converteix el nostre debat en una mica superflu, però, com que també vostè ha fet referència a interpellacions o a mocions del passat, jo penso que aquest debat hi afegeix una certa dosi de fatiga, si no és que han pretès, abans i ara, de posar una mica de «maranya» en el debat.

Jo li ho dic obertament: a nosaltres ens dol la imatge que s'ha pogut transmetre d'un enfrontament o d'una voluntat d'enfrontar els autors en llengua catalana, que són els que fan la literatura catalana, i els autors catalans, nostres, que escriuen en llengua no catalana, com si no fóssim tots patrimoni d'aquesta cultura catalana que és la convidada a Frankfurt. Nosaltres..., la cultura és molt més àmplia que la literatura catalana; la literatura catalana és, evidentment, la que s'escriu en català, però si la convidada a Frankfurt és la cultura, no ens hauria de doldre que la presència de persones amb tota la creativitat en el camp i en la disciplina que sigui, també en la disciplina de la llengua..., puguin ser-hi presents, encara que no ho facin en català.

Però vostè, en la presentació de la moció, ha admès que mantenia el primer punt, aquest en el qual nosaltres estem d'acord i que votarem a favor, el fet que l'eix central de l'exposició i de la presència a Frankfurt sigui la literatura catalana i les activitats i exposicions també vagin al voltant... Per tant, nosaltres hi estem d'acord, hi votarem a favor.

I ens alegrem que hagi retirat el segon, perquè era aquí on em semblava que volíem enfrontar una realitat que nosaltres valorem també. A nosaltres, com li deia, no ens fan nosa les persones catalanes que escriuen en castellà. No ens fan nosa perquè ens sembla que són també un patrimoni col·lectiu de la nostra cultura.

Gràcies per la retirada del segon punt, i anuncio que nosaltres votarem a favor del primer.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora Vidal, aquesta moció –i li ho hem dit en diverses ocasions– ens sembla un despropòsit, i teníem la confiança que no ens faria fer el ridícul en aquesta cambra i la retirarien i no l'hauríem de sotmetre a votació. Ridícul perquè és una moció absolutament anacrònica –absolutament anacrònica. Fa un any, quan es va sotmetre a votació, tenia un sentit; avui allò que vostès demanen en aquests dos punts de la moció ocupa la portada de tots els diaris, perquè ahir es va fer públic el programa literari de Frankfurt.

Per tant, ens sembla que és rebaixar les funcions d'aquest Parlament intentar que es pronunciï sobre

una cosa que ja ha esdevingut. És evident que la funció d'aquest Parlament és «instar el Govern a», impulsar l'acció del Govern, i no pas anar a remolc, com vostè pretén fer-nos fer avui a tots els diputats d'aquesta cambra.

La veritat és que de vostès esperàvem una felicitació sincera, perquè el programa literari que ahir es va fer públic és inqüestionable: és d'una altíssima qualitat, amb activitats molt diverses, que tracten tots els àmbits de l'edició, amb protagonistes de reconegut prestigi... Ens sembla que de cap de les maneres no es pot posar en qüestió que la nostra cultura i la nostra literatura estaran molt ben representades a Frankfurt, tant en la llista dels autors que hi participen com en les diferents exposicions i activitats. El discurs inaugural el fa Quim Monzó –inqüestionable–; el discurs de cloenda el fa Baltasar Porcel, flamant Premi d'Honor –inqüestionable–; hi participen autors de la talla de Maria Barbal, de Jaume Cabré, Enric Casasses, Narcís Comadira, Miquel de Palol, Pere Gimferrer, Joan Margarit, Joan Francesc Mira, Albert Sánchez Piñol, etcètera, fins a més de cent autors que escriuen en la nostra llengua.

Pel que fa als escriptors convidats que no escriuen en llengua catalana –vostè hi ha fet referència–, ho va dir l'honorable senyor Bargalló en la compareixença en la comissió, i ho va dir el vicepresident del Govern, també, responen a la seva interpellació: «S'han convidat escriptors catalans que escriuen en altres llengües, no només en castellà, sinó en altres llengües, a parlar de literatura catalana, no a fer el que volguessin, no a parlar de la seva obra, sinó a parlar de literatura en llengua catalana, i han declinat la invitació perquè han considerat que havien de cedir el protagonisme als autors que escriuen en català.»

Justament, això si una cosa posa en relleu és que l'enfocament de l'organització ha estat el correcte, perquè sempre ha quedat clar per part d'aquest Govern que qui havia de ser la protagonista a Frankfurt era la literatura en català, que a diferència de les altres literatures del món, segurament, no té un estat al darrere que la defensi, que la promoció i, per tant, té moltes menys plataformes industrials, menys plataformes mediàtiques i menys plataformes de projecció que la resta de literatures.

Pel que fa al primer punt de la moció, vostè diu que, malgrat tot, el vol seguir mantenint el primer punt, que diu: «Establir i mantenir com a criteri invariable de considerar la literatura catalana eix central i fil conductor de les activitats o exposicions que formin part de la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt.» És obvi que ha de ser així –és obvi que ha de ser així–, ho hem defensat en aquesta cambra, ho ha defensat el Govern i és en base a això que ha treballat l'Institut Ramon Llull, perquè la literatura catalana sigui tal com és, tal com avui es reflecteix en tots els mitjans de comunicació del nostre país perquè sigui l'eix central de les activitats de Frankfurt.

Justament perquè el Govern ja ha treballat en aquest sentit, ens sembla que la moció s'hauria d'haver retirat. Ens sembla que alimentar aquest debat com fan avui vostès és pervers, que té el mateix efecte negatiu que el

debat que polititza la llengua. No fem cap favor a la llengua fent-la protagonista d'aquests debats, perquè correm el risc de fer-la antipàtica. Ho va dir el vicepresident del Govern en aquesta mateixa tribuna, ho va dir el senyor Bargalló en la compareixença a la comissió i el diputat que m'ha precedit ho ha dit molt millor que jo. El senyor Balcells ha parlat d'aquesta dosi de fatiga que vostès constantment introdueixen en aquest debat.

Per tant, insisteixo que ens sembla absurda per anacrònica la votació d'aquesta moció, que ens sembla que contribueix a alimentar una polèmica sense sentit, que contribueix a aigualir aquesta oportunitat que és Frankfurt per a la indústria editorial del nostre país.

I els demanaria una última cosa, als senyors de Convergència i Unió i a la senyora Vidal en especial, si volen ajudar la literatura catalana, si volen ajudar la indústria editorial del nostre país, si volen donar un cop de mà als escriptors que han optat de forma, en alguns casos, gairebé heroica per escriure en la llengua catalana, el que haurien de fer és retirar aquesta moció i felicitar el Govern perquè aquest programa que s'ha presentat, que ja s'ha fet públic, està a l'alçada del que el nostre país necessita i compleix les expectatives que s'havien generat a la societat catalana i al món editorial català.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora Vidal, quan el president de la Fira de Frankfurt, en Volker Neumann, ens deia el 3 de març del 2005, en la presentació de la cultura catalana com a cultura convidada, que la cultura catalana destaca per la seva creativitat inusual, pel seu recolzament popular, amb això queda demostrat per l'èxit internacional d'autors com Vázquez Montalbán, com Juan Goytisolo, Carlos Ruiz Zafón, ens estava donant la imatge que la nostra cultura té per als responsables de l'aparador cultural més important que existeix a nivell internacional en l'àmbit del llibre.

El que ens deia llavors el president de la fira és que la cultura catalana era una de les cultures, és una de les cultures més dinàmiques de les indústries culturals més importants del món, i a això hi contribueixen tres factors fonamentals: dues llengües pròpies, dels catalans, en permanent contacte, que fa que Catalunya s'apunti als territoris on la pluralitat cultural és un factor d'enriquiment mutu; un sector editorial potentíssim, només comparat amb els països més avançats culturalment, i uns autors internacionalment reconeguts que han exportat la imatge literària de Barcelona i Catalunya arreu del món.

Què ha passat, senyora Vidal, d'ençà de març de 2005? Doncs ha passat que un projecte on el màxim protagonisme l'havia de tenir el sector editorial, l'ha tingut l'administració. Que en un projecte on se'ns havia donat la possibilitat de mostrar tota la cultura catalana, només se'n mostrarà una part. Però, sobretot, que en un projec-

te on havien de primar els criteris culturals han primat els criteris polítics, on havia de primar el consens del sector ha primat la divisió partidista, on hi havia d'haver un projecte cultural col·lectiu, il·lusionant i integrador hi ha hagut un debat polític, un debat d'interessos, que fracciona i divideix, i que ningú entén fora d'aquí.

Vostès han reduït la cultura de Catalunya, una de les cultures més dinàmiques, més obertes, amb més potencial del món, a una picabaralla política, en una cursa amb Esquerra Republicana de Catalunya per veure qui era més nacionalista, entenent que ser més nacionalista és estimar més Catalunya. Ans al contrari, senyora Vidal, aquesta cursa per ser més nacionalista ha perjudicat el nom de la nostra cultura, aquest deler per ser més catalans que ningú ha deixat pel camí la majoria dels catalans. Vostès, senyora Vidal, han parlat tant de Catalunya que s'han oblidat dels catalans, han parlat tant de cultura catalana que s'han oblidat dels catalans que fan la cultura. Vostès volen construir un país sense la seva gent.

Amb això, senyora Vidal, està dient que hi ha gent autènticament catalana que estan repartint un altre cop carnets de catalanitat. Però el pitjor de tot és que vostès volen tancar la nostra cultura davant el món, i aquest món no ho ha entès. Més enllà dels Pirineus i de l'Ebre no han entès res. Com pot ser, senyora Vidal, que els dos diaris més importants d'Alemanya, el *Frankfurter Allgemeine* i el *Bild*, censurin en els seus articles de forma dura, contundent, de forma inapel·lable, l'actuació del nostre Govern a la Fira de Frankfurt? Com pot ser que per primer cop en la història es censuri la participació d'una cultura, parlant d'equips de segona? Un equip de segona és el que volien per a Frankfurt? Què ha passat des d'aquella cultura de la creativitat inusual de març de 2005 a l'equip de segona de juny del 2007?

Doncs el que ha passat, senyora Vidal, és que una vegada més el nostre Govern ha fet el ridícul a l'exterior, i a sobre, senyora Vidal, aquesta vegada no s'hi ha trobat sol, aquesta vegada ha comptat amb la permanent ajuda de Convergència i Unió, que demanava més, quan era a Europa demanava prou. I demanen més perquè després del fer el ridícul a tot Europa, després que ningú hagi entès el que ha passat, ara vénen vostès amb una moció i ens proposen tancar de nou la cultura catalana, fer-la encara més petita, encotillar-la fins a fer-la coincidir amb una part de la població que parla català i que pensa en nacionalista. Potser haurien de seguir l'exemple que li deia el *Frankfurter Allgemeine* quan deien que haurien d'aprendre quelcom de l'exemple de l'universalisme de Ramon Llull.

Senyora Vidal, el president de la Generalitat va dir ahir que la Fira de Frankfurt serà un èxit. Però no ens enganyem, passi el que passi a Frankfurt, Catalunya i els catalans ja hem perdut: primer, perquè hem fet el ridícul a nivell internacional i amb això han comptat amb la seva ajuda, de Convergència i Unió; segon, perquè hem polititzat un cop més la cultura, l'hem reduït a la lluita entre partits; tercer, perquè hem afeblit la nostra cultura, hem afeblit una cultura que en tot el seu conjunt, en totes les seves expressions, en totes les seves llengües és una potència, i té un potencial que vostès han volgut tallar; quart, perquè hem enfrontat en comptes de pro-

jectar il·lusió, han intentat construir la cultura catalana amb enfrontament directe amb la cultura espanyola, han intentat construir novament un partit Catalunya - Espanya, que divideix en lloc d'unir-nos, i cinquè, perquè han demostrat, el president de la Generalitat ha demostrat una manca de lideratge absent, que ha estat incapaç de redreçar la politització de l'Institut Ramon Llull.

Cregui'm, senyora Vidal, si li dic que potser avui amb aquesta moció vostès es creuran més catalans, més nacionalistes, que li han guanyat la partida fins i tot a Esquerra Republicana de Catalunya, però el que hauran fet, el que hauran aconseguit és una Catalunya més petita, una Catalunya més tancada, en definitiva, senyora Vidal, una Catalunya que abans de començar la partida ja l'ha perdut.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Només a efectes geogràfics, senyor López, després del riu Ebre encara hi ha un territori administrativament del Principat de Catalunya, concretament és el riu Sénia el que marca la línia. (*Alguns aplaudiments.*) No, per evitar justament..., com que hi ha diputades d'aquesta cambra que viuen entre el riu Ebre i abans del riu Sénia m'ha semblat que era important matisar-ho.

El Sr. López i Rueda

Ho sé, senyor president, només volia indicar accidents geogràfics de gran magnitud.

El president

Doncs, el riu Sénia és l'accident geogràfic per excel·lència, en aquest sentit. El senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest dies he rellegit la bona interpellació que va substanciar la senyora Vidal en el darrer Ple i també he repassat les paraules de resposta del conseller Carod-Rovira, i m'he revisat el plec de premsa que sobre Frankfurt he acumulat des de fa mesos fins al *Frankfurter Allgemeine* d'ahir mateix.

He de confessar, senyores i senyors diputats, que durant tots aquests dies he sentit una pruija inquietant, un tremolor de cames. Precisament per això he volgut confirmar quina cosa tan gran és allò que ha d'esdevenir-se, i misteriosa, potser, a Frankfurt, i he certificat, per fortuna meva, que, en efecte, es tracta d'una fira internacional, i que la fira ho és del llibre i dels editors. Aquesta verificació ha calmat la meva ànima, m'he dit: «Tranquil, Francesc, tranquil, es tracta de la Fira de Frankfurt, no pas de la batalla de Frankfurt.»

Dic això perquè durant setmanes m'he temut el pitjor, hem riscat de convertir tota una oportunitat de civilització catalana en una batussa política local. La batalla de Frankfurt no era previst que se celebrés en les artèries d'una ciutat emblemàtica d'Europa, ni de tenir-la per la major glòria de la cultura catalana. Els seus prolegò-

mens, l'estratègia estèril duien els símptomes de l'intestinitisme i de la retòrica de melic, tan nostres, d'altra banda, i era previst que fos lliurada just en aquest espai, només en aquest espai.

Una fira és una festa, ho diu l'etimologia, i si és del llibre és festa de la intel·ligència; una batalla és tot una altra cosa, se llencen no paraules, sinó prejudicis de raons. Afortunadament Frankfurt és –ara n'estic ben segur– una fira de llibres i d'editors. M'he cerciorat que enguany qui és convidada d'honor a Frankfurt és la cultura catalana, la cultura, de manera que he revisat el concepte del fet cultural, he pensat que la literatura en forma part, admetem que troncal i tot. Llavors he afirmat que la literatura catalana és aquella, i només aquella, que s'expressa en català, però també he pensat que la ciutat dels prodigis o que la Teresa de les últimes tardes, o que el paisatge urbà de Vázquez Montalbán formen part, una íntima part, de la cultura de Catalunya. L'obra del senyor Graves, per més que hagi viscut a les illes, no.

Després he reflexionat que la cultura també és patrimoni etnològic –i, per cert, a Catalunya també enològic–, o patrimoni arquitectònic, música, plàstica, dansa... En fi, una muntanya d'expressions que no necessiten la llengua articulada. No sé si Frankfurt sap què ha fet convidant-nos, ni sé si l'organització es faria avui enrere si ens hagués contemplat discutint com ho hem fet, el que sí sé és que la cultura catalana, com totes les del món avançat, és diversa a pesar que, afortunadament, és una i forta.

Com que Frankfurt és una fira de llibre i, doncs, majorment de la literatura, ens cal admetre que el fil conductor de les activitats literàries, acomboiades pel Govern de la Generalitat i l'Institut Llull, ha de ser, és clar que sí, el de la literatura catalana, vull dir, l'escrita en català, per això estem d'acord amb la primera part que ens proposa la moció de Convergència i Unió.

Em permeto, però, de fer un excurs dirigit a la diputada Vidal. La diputada i jo coneixem un editor important de Lleida, Lluís Pagès, imagino que el senyor Pagès, que ha estat molts anys present a Frankfurt, vibra amb la possibilitat de donar a conèixer al món la literatura de Ponent, que escrivim en llengua catalana, però segur que també tindrà interès a dur a la fira la producció en castellà de la seva segona editorial, Milenio. Imagino que la senyora Vidal no només ho comprèn, sinó que veu en això, com ho veig jo, un potencial per a la indústria cultural lleidatana que no podem negligir. I això que diem de Lleida ha de valer per a la resta del territori nacional.

Crec que en un futur no pas llunyà els nostres seran paisatges literaris, també en llengua àrab, en romanès o en mandarí, i serà una riquesa més a sumar a la diversitat cultural de Catalunya, sempre que la nació, és clar, mantingui la fidelitat a la seva pròpia llengua i l'usi, i millor si és per seguir escrivint versos i novel·les. La literatura catalana l'escrivim en català, i és el nostre deure nacional d'universalitzar-la. Crec que per a la majoria de grups del Parlament aquesta és una obvietat que no paga la pena de repetir.

Aquest hauria estat un bon matí si hi haguéssim arribat amb consens; una obstinació política, bel·licosa, ho ha fet impossible. Ara, catalanes, catalans, diputades, diputats, ens cal inspirar fort i desitjar-nos una fira, exitosa per a les lletres catalanes, boiant per a la cultura de tota la nació i fructífera per a les nostres indústries editorials i culturals, que són unes de les més potents d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, ya es definitivo: a la Feria del Libro de Frankfurt no irán escritores que se expresan o crean en lengua castellana, y esto no es un motivo de orgullo sino un escándalo para todos nosotros.

La intención, des del principio, del Instituto Ramon Llull, y de su director, el señor Bargalló, fue no incluir a autores en lengua castellana, pero parece ser que las presiones alemanas hicieron que conviniese invitar a ocho escritores. De esta manera seguramente daban soporte o iban a dar soporte a la literatura escrita en lengua catalana. Conseguían engañarnos y trabarnos la boca, dos cosas a la vez: por una parte, nadie podría decir que habían sido prohibidos los autores en castellano, y por otra parte, les aprovechaban de teloneros para legalizar a muchos que solo irán a Frankfurt porque escriben en catalán, no porque sean mejores que algunos –que algunos– de los que escriben en castellano y viven y pagan impuestos en Cataluña.

Decía el vicepresidente Carod-Rovira: «Aquest debat és impensable en qualsevol país del món.» «Impensable», y tiene razón. Aclaremos antes de nada la naturaleza de la invitación de la Feria de Frankfurt; dice: «L'organització de la Fira del Llibre de Frankfurt designa cada any un estat o un país o una cultura»; ell mateix diu això. Y sigo yo: efectivamente, este debate es impensable en cualquier lugar del mundo, porque en ningún lugar del mundo que sea democrático, ilustrado, etcétera, se hace comulgar con ruedas de molino a sus ciudadanos, y aquí nos estáis haciendo comulgar con ruedas de molino.

No es la lengua a quien se está invitando a la Feria del Libro de Frankfurt; es a la cultura catalana. Y, si es la cultura, Cataluña no se reduce solo a la escrita en catalán. Estamos acostumbrados a comprobar cómo el nacional-catalanismo exige a España que respete el pluralismo existente en su territorio, pero a tornar la exigencia en reproches si alguien exige ese mismo pluralismo en Cataluña.

Lo ha dicho muy claro en la interpelación que dio lugar a esta moción el pasado día 30 de mayo del 2007 la señora diputada Vidal Huguet: «De cultura catalana només n'hi ha una, i la llengua de la cultura catalana escrita és el català.» Clar i català. ¿Qué diferencia, señora Vidal i Huguet, hay entre ese argumento y quienes piensan que Cataluña será cristiana o no será? ¿Qué

diferencia hay entre ese argumento lingüístico-cultural y el que impuso la reducción de la dictadura franquista a la pluralidad lingüística de toda España con el monolingüismo solo en castellano? ¿Qué diferencia hay?

Miren, la cultura cristiana ha sido escrita en muchas lenguas, pero nadie me discutirá que no es la lengua la que define a la cultura cristiana, sino el contenido de esa cultura. Supongo que aquí en Cataluña un restaurador, un cocinero puede perfectamente hacer pan *amb tomàquet* –muy bueno– y hacerlo en castellano. ¿Ese no iría a la Feria de Frankfurt si así hubiese una feria de Frankfurt de cocineros? No lo sé, lo pregunto.

Vuelvo a usted, señora Vidal i Huguet. Cita usted misma a la señora d'Esquerra Republicana Maria Mercè Roca, quien dijo en la anterior interpelación, cuando todavía era director del Ramon Llull el señor Mascarell, dijo: «Quan s'esgrimeix la cultura sempre hi sortim perdent.» Bueno, era todo eso, ¿no?, se trata de eso. O sea, se trata de seguir creyendo en lo que ya se cree y, si para ello hemos de excluir del discurso los argumentos lo que nos contradice, lo eliminamos. Señora Vidal i Huguet, a mí me parece que a la Feria del Libro de Frankfurt deberían ir todos los que se lo merecen porque han hecho una obra que ha sido vendida, ha sido reconocida y nos representa a todos; a todos, no sólo a los que ustedes creen que son los auténticos catalanes.

Buenos días.

El president

Senyora Vidal, em demana la paraula, per quin motiu?

La Sra. Vidal i Huguet

Per contradiccions, president.

El president

Quines?

La Sra. Vidal i Huguet

Per contradiccions, president.

El president

Quines?

La Sra. Vidal i Huguet

Doncs, perquè, a veure, se'ns ha dit aquí que la nostra moció era anacrònica, era extemporània...

El president

Això no és cap contradicció. És una opinió que pot ser compartida o no.

La Sra. Vidal i Huguet

No, no, però... A veure, però són al·lusions.

El president

Alguna altra contradicció, senyora Vidal?

La Sra. Vidal i Huguet

Home, a veure, d'allusions, n'hem tingut constantment.

El president

Per allusions té trenta segons, però exactament trenta segons, perquè he estat al cas de les contradiccions que hi havia en aquesta moció, i no n'hi ha hagut, sincerament. Té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Doncs, sí, a veure, simplement dir-li al senyor López que realment s'ha equivocat de vocatiu; és a dir, que el vocatiu de la seva intervenció no era tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana. Nosaltres presentàvem aquesta moció simplement per defensar i per evidenciar les contradiccions en què ha entrat Esquerra Republicana quan era a l'oposició i quan ha estat al Govern.

I dir també a la senyora Llansana que ni és extempòria ni és anacrònica. Simplement, que el que no volia el seu grup era, justament, evidenciar aquesta seva contradicció.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. López i Rueda demana per parlar.)

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president...

El president

En el ball de contradiccions, suposo que també es vol contradir.

El Sr. López i Rueda

Sí, gràcies, senyor president. Senyora Vidal, el que acaba de dir ens demostra un cop més que vostès no venien aquí a parlar de cultura, sinó que vostès venien aquí per una picabaralla entre germans nacionalistes, entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. Han reduït la cultura catalana a una picabaralla entre partits polítics.

Gràcies.

El president

Havent-se acabat les contradiccions, intentarem votar aquesta moció.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la moció, que recordo que ha quedat només en un punt, que és el primer. El segon ha estat retirat.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 111 vots a favor i 16 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de funció pública (tram. 302-00038/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria de funció pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

(Remor de veus. Pausa.)

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, lamentem que no estigui aquí el conseller de Governació, però bé, en tot moment..., ara comencem a plantejar la moció com a conseqüència de la interpellació que es va presentar al Ple del 30 de maig sobre política d'aquest Govern en matèria de funció pública.

(Persisteix la remor de veus.)

En la seva intervenció, el conseller va parlar essencialment de projectes de futur, però no va respondre a gairebé cap de les preguntes que se li van fer sobre algunes de les pràctiques que es consideraven..., des del nostre punt de vista considerem males pràctiques amb el personal de l'Administració de la Generalitat...

El vicepresident segon

Senyora diputada, un moment, si us plau. Es prega guardar silenci.

Gràcies. Pot continuar.

La Sra. Pifarré i Matas

Bé, doncs, en els punts 1 i 2 d'aquesta moció que nosaltres presentem i comentem conjuntament, es demana que al personal que cessi o hagi cessat en el seu lloc de treball per supressió de lloc o per remoció se li assigni un altre lloc, amb caràcter definitiu, d'acord amb el seu grau consolidat a la carrera administrativa, i pugui fer funcions pròpies del nivell d'aquell lloc de treball.

Siguem clars i no ens enganyem: en la majoria dels casos, la infinitat dels cessaments que s'han produït des dels nivells més baixos fins a nivells molt més alts no tenen cap altra causa que la desconfiança, sigui política o d'altre tipus, i han comportat el nomenament de persones en els seus llocs que sí que són de confiança –política o d'altre tipus, evidentment– per compromisos amb elles mateixes o per compromisos amb tercers.

Mirin, si el rendiment dels funcionaris cessats era insuficient o no estaven capacitats, el Govern el que havia d'haver fet era instruir expedients administratius, cosa que no ha fet. En molts casos, els funcionaris no han pogut demostrar ni tan sols la seva capacitat; en altres, ni tan sols se'ls ha conegut. Hi han inclús funcionaris que han cessat estant de baixa amb problemes molt greus de salut, i hi han hagut també cessaments de professionals prestigiosos, posteriorment reconeguts fora de l'Administració, que en aquests moments s'estan plantejant de deixar l'Administració.

Escoltin, per què demanem que s'assigni un lloc definitiu? Doncs, mirin, per una qüestió de justícia amb el funcionari i d'estabilitat amb l'organització. Tots els que hem estat en la mateixa Administració i en la seva gestió sabem el que representa o la distorsió que representa l'excessiva mobilitat.

Per què demanem que el lloc que s'assigni correspongui al grau consolidat de funcionari i se li atribueixin funcions pròpies del lloc? Doncs bé, per tres motius. Primer, perquè l'Estatuto Básico del Empleado Público reconeix una sèrie de drets lligats a la carrera, i això l'altre dia el conseller reconeixia que era una norma bàsica. En segon lloc, perquè no fer-ho representa un malbaratament de recursos humans i econòmics que considerem que Catalunya no es pot permetre. I finalment, en tercer lloc, perquè és indigne per al funcionari que ha progressat en la seva carrera administrativa, que s'ha format, que té experiència i que ha tingut responsabilitats, que ara se'l condemni a fer tasques de principiant o bé, com molts d'ells diuen, a regar el ficus.

És normal que cada vegada que hi hagi un canvi de govern o de titular d'un departament el funcionari hagi de començar de zero? Mirin, això no passa en cap altra administració catalana, ni espanyola, ni europea. Per això, Convergència i Unió, a través del Senat, amb unes esmenes determinades, va plantejar introduir determinats articles i disposicions a l'Estatuto Básico del Empleado Público, com era el fet de reconèixer les funcions, de garantir els drets econòmics i que aquests drets econòmics no es podien retallar.

A l'apartat 3 es demana que tot el que fins ara s'ha dit s'incorpori a la normativa. El conseller Puigcercós va dir que necessitava consens de tothom. Ja els asseguro que no el tindrà si aquests punts no s'incorporen a la normativa.

El punt 4 de la moció: que es compleixi la llei, que es convoquin els concursos de provisió específics de llocs de treball i de lliure designació. Deia l'altre dia el conseller també que calia esperar totes les reestructuracions. Miri, les reestructuracions no s'acaben mai, tarden molt a acabar-se, i molt més a implantar-se. Per tant, aquesta no pot servir, en cap cas, per ser una excusa.

El punt cinquè de la moció, i últim, demana que es dimensionin i que es planifiquin, demanem que dimensionin i planifiquin els recursos, i que després, en conseqüència, resolguin un problema que cada vegada afecta més aquest Govern, que és la gran contractació a precari. Tenim més de deu mil funcionaris interins...

El vicepresident segon

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Pifarré i Matas

Acabo, senyor... Mirin, Convergència i Unió no vol una administració que condicioni la política del Govern, no volem una administració com la que vostès han acusat d'actuar amb inèrcies i rutines –ho recorden, suposo, oi? En tot cas, per acabar, els demanem que no transformin una administració seriosa en una administració d'aficionats al servei de partits. Això depèn de vostès.

Moltes gràcies, president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pifarré. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, bé, la veritat és que vaig haver de rellegir la interpellació –la transcripció– de la senyora Pifarré, a conseqüència de la qual ara aquesta moció, perquè vostè en la interpellació va parlar de l'Estatuto Básico del Empleado Público, de com d'aquest estatut bàsic, doncs, se'n fan aquí a Catalunya les normes d'interpretació, sobretot també de la nova Llei de la funció pública que s'ha compromès a elaborar el Govern, i que així ho va explicar, molt bé, el conseller Puigcercós, i només al final, en un moment, parla dels funcionaris de lliure designació que han estat cessats en la reestructuració dels òrgans de govern i de la seva reassignació a altres llocs de treball.

Doncs, la veritat és que hi ha una certa sorpresa perquè tant el punt 1, com el 2, com el 3 de la moció parlen, doncs, de com s'ha d'assignar a altres llocs de treball el personal que hagi cessat o pugui cessar a l'Administració de la Generalitat. I vostès ens proposen que se'ls doni un lloc de treball definitiu, que se'ls mantinguin íntegrament les retribucions bàsiques i íntegrament les retribucions complementàries, i això no seria legal.

Saben perfectament que la llei preveu els sistemes de provisió de llocs de treball –ho saben perfectament– i les garanties de lliure concurrència que hi ha per a cada lloc de treball. I, per tant, si es fa el que diu el punt 1 i el que diu el punt 2 d'aquesta moció..., perquè també la llei preveu quines són les retribucions que es consoliden i quines no. En un lloc de treball de lliure designació, doncs, es consoliden les bàsiques, per descomptat, sempre i les de complement de destí, si es consolida, cada dos anys, i les complementàries moltes d'elles són inherents al mateix lloc de treball.

I, per tant, això que vostès demanen contradiu qualsevol normativa amb relació al sistema de provisions de llocs de treball, la present i la que pugui haver-hi en un futur, perquè, evidentment, la funció pública passa per tots uns sistemes de concurrència pública que han de tenir-se en compte.

També, d'altra banda, en el punt 4 vostès demanen la convocatòria de concursos específics de provisió de llocs singulars i de comandament també obviant que hi ha un acord general de les condicions de treball vigent del 2005 al 2008, que és un acord, doncs, a la Mesa General de Negociació, i que aquest acord diu que s'ha de fer en el termini de sis mesos i ja s'està fent així. I s'ha de fer quan toca, perquè és veritat i és cert que ara hi ha hagut una reestructuració motivada per la nova estructura del Govern, i que és evident que hi ha en aquests moments funcionaris pendents encara dels seus nomenaments i la seva reubicació.

I per finalitzar ja, pel que fa al punt 5, ens parlen dels interins i ens reclamen una planificació, però una planificació ja existent, una planificació ja acordada en l'acord

que els deia abans a la Mesa General de Negociació. És una planificació que ja es realitzava l'any 2005 i que el Govern està complint.

Per aquests motius, doncs, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, doncs, perquè contravé tot el que serien les normes generals de la funció pública.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades..., miri, senyora Pifarré, no ens vulgui confondre: presenta una moció que qualificaria com a gremial, una moció corporativa per als damnificats de Convergència i Unió. Per tant, està clar que els la votarem en contra, i li exposaré molt clarament els motius d'aquest vot en contra.

Vostès el que demanen en els tres primers punts d'aquesta moció és que al personal cessat o que pugui cessar se li assigni amb caràcter definitiu un lloc de treball del nivell corresponent, que, a més a més, les retribucions se li mantinguin íntegrament i que això s'incorpori a les lleis de la funció pública.

Doncs, bé, la proposta que ens plantegen no és respectuosa amb la normativa vigent; va molt més enllà. Perquè la normativa vigent, doncs, estableix uns supòsits d'adquisició amb caràcter definitiu de llocs de treball, i aquest no és un dels supòsits. Per tant, no poden demanar una cosa que la llei no permet.

Actualment, sap perfectament que els funcionaris que són cessats, doncs, es posen a disposició, queden a disposició del secretari general del departament que ha d'atribuir-los un lloc provisional en el mateix departament i en la mateixa localitat. I, a més, aquests funcionaris el que tenen és dret a la retribució bàsica, també al complement de destinació, que equival al grau personal consolidat, i, evidentment, cobraran..., o la retribució pel complement específic és aquella que correspon al lloc de treball que passin a ocupar.

Per tant, votarem en contra d'aquests tres primers punts de la moció per anar més enllà de la normativa aplicable, tot i que, com vostè sap, també s'està avançant en el desplegament de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, i, tot i que s'avança en la normativa de la funció pública, el plantejament que vostè proposa és excessiu; no es pot analitzar, a més, de forma independent aquest sistema de provisió de nous llocs de treball, sinó que s'ha de fer en coherència amb tota la normativa sobre funció pública. Haurien, creiem des del nostre grup parlamentari, de retirar aquesta moció que demana al Parlament un incompliment de la llei.

Després, continua el punt quart de la seva moció instant el Govern que convoqui els concursos específics de lloc de treball per a llocs singulars i llocs de comandament. Bé, tornen a equivocar-se, o desconeixen la normativa, perquè no és el Govern qui convoca aquests concursos,

sinó que ha de ser el titular del departament on estigui adscrita la plaça de la convocatòria. I així ho estableix, doncs, el Decret 123/1997; també el III Acord general de les condicions de treball d'aplicació de la Mesa General de Negociació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que està en vigor fins el 31 de desembre de 2008, també incideix en aquest fet. I a més a més vostè sap que la Direcció General de la Funció Pública facilita mensualment i promou constantment la provisió definitiva d'aquests llocs de comandament i singulars a través de concurs específic i a través de lliure designació, pels dos mecanismes. Per tant, això ho estem fent; ens demana coses que es compleixen més enllà del que vostè demana.

I, per últim, en el punt cinquè de la moció demana la planificació dels processos selectius. Miri, tant la planificació com la cadència ja van ser acordades el novembre del 2005 i plasmades en aquest III Acord general sobre condicions de treball, que abans li esmentava, i van ser planificat dels anys 2005 al 2008. Per tant, vostè coneix –i si no, doncs, li ho explico– que la Generalitat realitza convocatòries de manera biennals per als cossos generals i de manera triennals per als cossos especials. A més a més, hi ha una oferta pública d'ocupació on s'inclouen les places pressupostades vacants, i, a més a més, en la convocatòria posterior a l'oferta pública, s'hi addicionen un 10 per cent de places objecte de l'oferta.

Per tant, creiem que no té sentit una petició de planificació, quan aquesta ja hi és, es fa des de l'any 2005, i a més els ciutadans hi poden accedir amb tota facilitat a través de la web del mateix departament.

Per tant, per tots aquests motius esgrimits, votarem en contra de la moció que ens presenten.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, bé, jo voldria començar per demanar excuses, perquè en el que és el *fair play* parlamentari, que seria comentar amb els altres responsables de cada grup quines serien les posicions, jo no he fet una declaració expressa abans d'ara perquè volia que en aquest cas concret el joc parlamentari fos estrictament joc parlamentari i escoltar les raons per les quals cada grup defensava les seves posicions. I no ha fet més que confirmar les meves posicions inicials basades en el principi de la legalitat i en l'experiència política que donen a aquesta cambra els governs de Convergència i Unió i els governs –ja dos– del tripartit.

Mirin, jo, si fos Esquerra Republicana, aprovaria aquesta moció de manera completa, perquè, i quan es trobin en la mateixa situació que es troben els senyors de Convergència i Unió, què faran? Recordin que quan vostès van arribar al Govern, tots plegats van dir que rebaixarien el nombre de càrrecs eventuals que tenia Conver-

gència i Unió; van dir que en farien 212 en comptes de 227. Però, clar, van fer, algú en diria, des del punt de vista polític, una bona jugada –jo crec que no és bona jugada la jugada de la no-transparència–, i el que van fer va ser canviar eventuais per eventuais, rebaixar-ne uns quants, i col·locar en els càrrecs de lliure designació, efectivament, traient la confiança en les persones que hi havia, les persones de la seva confiança.

Això és el que ha passat. I això és el que d'alguna manera està al darrere d'aquesta situació, del que es reclama a través d'aquesta moció, que efectivament té a veure amb persones que es troben en situacions personals potser fins i tot dramàtiques des del punt de vista d'allò que n'anomenaríem «la satisfacció en el lloc de treball», però que no té res a veure amb la legalitat vigent.

Des del punt de vista de la legalitat, hi han algunes coses que haurien d'entendre que sí que són possibles: per què no se'ls hauria d'assignar un lloc?, per què no? I per què no s'hauria de fer..., o haurien de dir que sí al quart i al cinquè punt, si diuen que s'està fent? Què és això que el Parlament digui que no a una cosa que demana l'oposició perquè ja s'està fent? Si s'està fent, doncs, és que sí, no que no. Si s'està fent és que sí. Facin una esmena que digui: «Continuarem fent allò que s'està fent.» Per què no la fan? (*Veus de fons.*)

Per tant, nosaltres demanarem votació separada del quart i del cinquè punt, perquè votarem a favor que es compleixi la legalitat o que es digui, si volen, que es continua complint, si és que és veritat que s'està complint.

Respecte dels tres primers, tenim un problema. Creiem que en una moció no es pot resoldre un problema d'alçada molt important que és la politització dels alts càrrecs de l'Administració pública a Catalunya; una politització que no es dona a cap altra Administració de tot Espanya, no es dona, i vostès ho saben. El grau de mobilitat té a veure amb aquesta desconfiança. I no sé, no sé si podrien dir que aquesta confiança no l'han de rebre respecte dels càrrecs que tenien els senyors de Convergència i Unió. Però com no ho sé, d'aquests punts evidentment no podria votar que no. Però el nostre grup parlamentari no podrà votar tampoc a favor, no perquè estigui d'acord amb el que diuen.

I torno a repetir una cosa –torno a repetir una cosa–: tothom sap, és absolutament palès, i si algú no ho sap, hauríem de dir-ho des d'aquí ben clar, que els càrrecs de lliure designació han estat copats per determinats nivells de funcionariat d'Esquerra Republicana, i ara haurien de dir..., haurien de dir que sí en aquesta moció!, perquè alguna vegada deixaran d'estar al Govern, deixaran d'estar al Govern i voldran que passi allò que està passant. Potser no podríem carregar sobre l'esquena dels ciutadans una inflació, un cost econòmic del sector públic com aquest que significa que els càrrecs de lliure designació tinguin tots els complements tal com demana Convergència i Unió, però potser haurien pogut fer alguna esmena també als complements retributius que demanen, i no l'han feta.

Jo crec, el nostre grup parlamentari creu, des d'una òptica lliberal, que una professionalització seriosa de l'Administració pública evitaria el clientelisme que els partits polítics estan fent de l'alta Administració pública cata-

lana, que en última instància redunda en la seva manca d'objectivitat, i tant de bo sigui veritat la seva confiança que el desenvolupament de l'Estatuto del Empleado Público es faci d'una manera eficient.

Per tant, haurem d'esperar a veure quina és aquesta llei de la funció pública catalana i quines són les coses que efectivament són capaços de consensuar amb el conjunt de la cambra, evitant que partit polític, Govern i grup parlamentari majoritari siguin una identificació absolutament danyosa per als nostres interessos com a ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nebrrera. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, senyora Pifarré, no se sorprendrà, m'imagino, si li anuncio que el posicionament del nostre grup serà contrari a la seva moció. De tota manera, em sembla que és necessari recordar que aquesta moció és fruit d'una interpellació que venia referida a la funció pública amb un caràcter molt més general. I si d'alguna cosa va servir aquella interpellació del passat 30 de maig va ser per coincidir en la necessitat de definir un model propi de la funció pública, en exercici, lògicament, de la competència exclusiva que ens reconeix l'Estatut, que reculli recomanacions del Llibre blanc de la funció pública catalana, aprovat ja fa temps, que interpreti l'Estatuto Básico del Empleado Público, que reguli, en definitiva, la funció pública d'una forma homogenia i que reculli altres aspectes als quals es va referència en aquell moment.

La veritat és que ens satisfà veure com les moltes preguntes que vostè va formular en la major part de la seva intervenció, en tres quartes parts de la seva interpellació, per ser precisos, van trobar solució o satisfacció en la resposta del conseller. Només aquesta pot ser l'explicació que la seva intervenció, referida amb caràcter general, com deia, a la funció pública, s'hagi vist reduïda a poc més que unes quantes propostes referides al personal de l'Administració de la Generalitat i dels seus òrgans autònoms que hagi estat cessat, amb tot el respecte, lògicament, per a la gent que es trobi en aquestes circumstàncies.

Amb relació a la moció pròpiament dita, el que li haig de dir coincideix amb el que ja li han avançat altres diputats que han intervingut. Vostè ho sap perfectament, les propostes que fan als seus punts 1, 2 i 3 no respecten la normativa vigent. I si alguna cosa ens ha de donar una certa tranquil·litat és la seguretat jurídica de la normativa.

No ens sembla, per tant, que puguem acceptar aquests tres punts, que no respecten aquesta normativa vigent, en tant que proposen l'assignació d'un lloc de treball amb caràcter definitiu, contradient d'una manera des-

carada, diguéssim, el sistema de provisió de llocs de treball.

En segon lloc, ens sembla també poc seriós o poc oportú tractar aquest aspecte de manera aïllada i fora d'un marc general. Estem parlant que hem de fer una llei de la funció pública i, per tant, les mesures que s'adoptin en aquest punt haurien d'estar en context i haurien de ser coherents amb el sistema retributiu i amb el sistema de provisió de llocs de treball.

Pel que fa als punts quart i cinquè, aviam, nosaltres de cap manera podem defensar, doncs, que en el període de tres mesos es presenti la planificació de processos selectius de personal. No, perquè la planificació dels processos selectius, com ja s'ha dit, així com la seva cadència va ser acordada. Ja s'ha fet, per tant, el novembre del 2005 i plasmada en el tercer acord general sobre condicions de treball del personal de l'àmbit d'aplicació de la mesa general de negociació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I, pel que fa al punt quart, exactament el mateix. S'està ignorant totalment aquest tercer acord.

Tots aquests aspectes, aquests arguments que he intentat exposar-li són els que fan que el nostre posicionament sigui contrari a la seva moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Pel Grup Mixt té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar agradecer que se haya traído aquí a través de esta moción un debate interesante que afecta a muchos funcionarios, a muchas familias catalanas, como es el tema de la función pública. Se sustrae en el contenido de la moción un auténtico debate sobre el modelo de administración que queremos.

Aquí se plantean dos modelos, en definitiva, un modelo de administración politizada o un modelo de administración técnica. Nosotros, y antes se ha hecho referencia a ello, creemos que la Administración catalana, tanto con unos gobiernos como con otros, ha cometido un grave error, que es que ha tenido un gran número de personal de libre designación y ha confundido muchas veces estos puestos con cargos políticos.

En definitiva, hemos tenido una administración excesivamente politizada y no una administración convenientemente técnica, profesionalizada. Es interesante el debate, en la medida en que viene a traer a colación las consecuencias de administraciones de este tipo, es decir, personas, funcionarios que quedan desplazados muchas veces por razones políticas más que por consideraciones profesionales.

No es esta la apuesta que se hace desde nuestro grupo y de aquí que coincidamos y apoyemos los principios, los puntos fuertes que se contienen en el Estatuto Básico de la función pública, que es el hecho de que se apoye un modelo de función pública cerrado, el vigente en la

Unión Europea y en la mayoría de sus estados miembros, que está sustentado en los principios, que también se reconocen en la Constitución, de objetividad, profesionalidad e imparcialidad en el servicio, garantizados, además, con la inamovilidad de la condición de funcionario de carrera.

Un segundo apartado, que se consagra en el Estatuto de la función pública, el de la exigencia de los principios de igualdad, mérito y capacidad en el acceso y la promoción profesional. Y igualmente se posibilita, este estatuto nuevo lo posibilita, la articulación de una carrera horizontal que permite la progresión de categoría o de grado sin tener que cambiar de función o de puesto de trabajo. Asimismo garantiza los derechos retributivos contemplados en el estatuto.

Estando sustancialmente de acuerdo en el contenido y en la intención de la moción, no vamos a poder apoyar con el sí, y sí con la abstención en los tres primeros puntos, por razones que aquí ya se han expresado.

No se van a apoyar, en primer lugar, porque realmente de su contenido literal hay aspectos que a lo mejor podrían lindar o rechinar en la legislación vigente. Recordemos, por ejemplo, el caso del complemento específico que va adscrito al puesto de trabajo y no puede garantizarse su retribución complementaria, tal como se pretende en el precepto, en la moción objeto de debate.

Si bien entendemos, y por eso felicitamos a los impulsores de la iniciativa, que es muy pertinente el debate sobre la función pública y la necesidad de abordar estos temas en un marco integral, el de la aplicación del Estatuto básico de la función pública a la Administración catalana, mediante una legislación propia, específica que amolde las características propias del modelo a lo que se ha fijado con carácter básico en el Estatuto del Empleado Público.

Es así que entendemos que debemos ir hacia una administración de carácter fundamentalmente profesional técnica, estabilizada; estabilizada, en la que no se produzcan esos cambios, esos bandazos de funcionarios –doscientos..., cientos...–, que no se producen en otras administraciones. En la Administración General del Estado, cuando se producen los cambios de gobierno, no se produce esa dinámica de expulsión de puestos de trabajo en función del grado de confianza. No, desde luego, en el alcance que se está produciendo en la Administración catalana.

Sí que daremos apoyo a los puntos 4 y 5, en cuanto que –aquí también se han expresado– no acabamos de entender las razones del no. Si aquí se está justificando que es necesaria la convocatoria de concursos específicos de provisiones y igualmente –y es una medida que celebramos en aras de la estabilidad– la necesidad de dotar de un marco estable a los miles de funcionarios e interinos que hasta ahora han estado presentes en la Administración catalana, es imprescindible que, bien con el apoyo del 2005 o bien a través de la moción que aquí se presenta, se impulsen de una manera racional precisamente estas convocatorias y se planifiquen los períodos de acceso a la función pública de muchas personas que ahora mismo están en una situación de inestabilidad.

Por todo eso solicitamos votación separada de los puntos 1, 2 y 3 del 4 y 5.

El president

Els podem votar conjuntament, eh?, aquests tres punts? Conjuntament, els tres conjuntament. (*La Sra. Pifarré i Matas demana per parlar.*) Senyora Pifarré...

La Sra. Pifarré i Matas

Sí, gràcies. Miri, si us plau, voldria intervenir un segon per fins i tot al·lusions i contradiccions. A veure, si em permet, si us plau...

El president

Té trenta segons, senyora diputada.

La Sra. Pifarré i Matas

Sí. Miri, jo no he parlat de funcionaris de lliure designació ni d'alts càrrecs, jo he parlat per tot el personal de l'Administració de la Generalitat. Escolti'm estic parlant per persones que s'han cessat, des d'auxiliars administratius a persones amb càrrecs, més de tres-cents en aquest moment.

Per altra banda, tot el que jo he dit està en vigor en la normativa vigent actual, i a més a més cal que no oblidem que s'ha de respectar com a normativa bàsica l'Estatut del *empleado público* que ja ha entrat en vigor.

I, l'última cosa, dir-li a Esquerra Republicana..., escolti'm, la moció que han fet al respecte del personal de Convergència i Unió, no estem parlant d'aquest personal, estem parlant de moltes altres persones que no tenen res a veure amb el partit ni amb Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta Moció sobre la política en matèria de funció pública. Ens han demanat votació separada. Votarem en primer lloc els tres primers punts, els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests tres primers punts han estat rebutjats per 45 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 5, o sigui, la resta de la moció.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat rebutjats per 58 vots a favor i 67 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i dotze minuts.